

מנפרד וינקלר: הניתוח

הוא ספר שיר על אשתו החולה,
בפניה חרש הגודד תלמים,
בעיניה העצומות עברו שבעת מדורי הגיהנום,
והיא בותרה צעירה כמו גבעול
בתחלת אביב. הוא ספר שיר על אשתו החולה:

עוד מעט ינתחו את תוכה הכמוס,
בו טמונות היו אפשרויות של חיים הרבה,
אשר נשאו פרחי-בר גושרים בקיץ: נצרה היטה לפנים
ואשה מתעגלת לאט, אולם פרוותיה נפלו כבסר סתוי
מענפי הרוח התועה. רב ההשערות נתפזרו עם אבק הדרכים.

עכשו היא עומדת מלאת פחדים
בשמש אפרה זו של חרף צעיר מול
עצי בית-חולים השומרים בירקם המתמיד על
סודות הלידה והמות.

עוד מתט ינתחו את אשתו, ישדרו את גופה
המלבין בלילות, המוסר דומיות כה רבות
ושינה של תינוק אחרי הסופה.
רק עכשו הוא חש, כי מעודו לא השיב תודה
על מתנותיה הפשוטות ביותר של אשה.

אחרי הנתוח היא תשוב עיפה ושקטה
אל הבית, שנצבע בינתיים צבע זר
של אביב, מעבר את הסף המכר
כאשה אחרת, בלי להאמין במציאות שוכה
השקוף אל עולם שלא השתנה לכאורה.